

Ні, друзі, я нічим, нічим не хочу бути.
Хай інші квапляться на ваш пустий парад.
Господь велів мені на вужчий шлях звернути:
Я, птах несміливий, уник двірських принад.
Що б я хотів собі? Гарнесьеньку небогу
Та скромну бесіду з гулякою хмільним.
Благословляючи мою колиску вбогу,
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.

Навіщо титули для бідного пїти?
Живу я віршами, на них марную час.
А як фортуну десь і трапиться зустріти,
Кажу я сам собі: "Ця розкіш не про нас".
Нехай дістанеться фортунин подарунок
Трудязі вбогому, а не ловцеві рим!
А я без сорому носитиму свій клунок.
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.

Коли спахне в мені жадання невтоленне
Із неба глянути на свій людський загал,
Чи не змішаються тоді в одно для мене
Підданець і король, солдат і генерал?
Почую гук... про що? Про перемогу браву?
Ім'я прокотиться й розійдеться, як дим.
Великі, що внизу я бачу вашу славу!
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.

Та знайте, гордій керманичі країни,
Як я одважного ціню проводиря,
Що, покидаючи позаду рідні стіни,
Назустріч вітрові пускається в моря.
"Щасливої плавби!" — я вслід йому гукаю
І зичу витримки під вихором страшним.

А потім знов собі на сонечку дрімаю...
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.

Помпезна, мабуть, вам судилася гробниця,
Мені ж — занедбана могилка в бур'яні.
Везтиме бучно вас жалобна колісниця,
На марах випаде труситися мені.
Даремно квапляться туди, де зірка впала!
Не важать зовсім там ні золото, ні чин:
Як не різнилися, а смерть їх порівняла!
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.

Дозвольте ж геть піти із вашого чертога!
І хай ця річ моя не буде вам у гнів!
Прощайте, друзі! Там, край вашого порога,
На мене лютня жде та пара шкарбанів.
Свободу бачу я! Для вас її звитяга
Готова статися укріпленням твердим.
Я славитиму скрізь її безсмертні блага.
Бог наказав мені, щоб я не був нічим.